

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bibliotheca Scriptorvm Sacri Ordinis Cisterciensis Elogiis Plvrimorvm Maxime Illvstrivm Adornata

Visch, Charles de

Coloniæ Agrippinæ, 1656

M.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38433

Commentaria perpetua, in omnes epistolas Sancti Pauli Apostoli.

Item, *In duodecim Prophetas minores. Et multa alia; teste Henriquez in Phœnice.*

Ludouicus de Riberâ, Hortensis monasterij nobilissima planta, vir fuit raræ pietatis doctrinæ & industriæ excellentis, ad eum ut duabus vicibus regimini monasterij sui adhibitus, summam inde laudem, nominisque claritatem consecutus fuerit.

Scriptis Elogia doctæ Sanctorum, quorum Reliquia in Hortensi cœnobio quiescunt, librum vnum.

Collationes etiam Patrum à Ioanne Casiano conscriptas, ex Latinis hispanicas fecit. Viuebat anno Domini 1590.

Ludouicus Seloerus, Prior cuiusdam monasterij Ordinis Cisterc. in Germania, Scripsit, Explanations Librorum Boetij, de consolatione Philosophiæ.

Item, *Collationes super Euangelia.*

Glossam super Pater noster.

Extant hæc omnia simul in folio compacta in Bibliothecâ Augustanâ, teste Eliâ Ehingero, Bibliothecario Augustano, in suâ Bibliothecâ, excusâ Augustæ Vindelicorum, anno 1633. typis Ioannis Prætorij. in fol pag. 722. titulo, libri Poëtici in folio.

Ludouicus Talestus, religiosus Claromariscensis in Belgio, sacris Virginibus in Viridario, iuxta Olyacum, à cõfessionibus; edidit librum, Attributi impressum, cui titulus: Ad pœnitentem, recensque confessum, exhortatio. Valerius Andreas in bibliothecâ Belgicâ Ant. Sanderus suprâ in descriptione Clarimarisci, hunc vocat Ioannem de Tailla. sed perperam, ut docuerunt me Claromariscenses. Scripsit præterea Ludouicus, libellum alium quem inscripsit, Epistola Christiana Ludouici du Tailly, continens doctrinam catholicam & salutarem, de contemptu mundi, perutilis & propria omnibus faminis & filiabus, per Religiosa vota Deo consecratis,

inscripta Domina Ioanna Maugrè, Abbatissæ in Virgulto, &c. Impr. Duaci anno 1569. typis Ludouici de Winde. in 8.

Prior etiam libellus, exhortatorius ad pœnitentiam, 2. habuit impressionem, Duaci, 1570. apud eundem de Winde.

Lupinus le Myre, Claravallensis Abbas, à Seguino in bibliothecâ, scriptoribus ordinis adnumeratur; sed immeritò; quia ipsemet fateatur, se nescire vtrum aliud scripserit, præter aliquot Chartas visitationis, quas in diuersis monasterijs à se visitatis, confecit, ibidemque reliquit: sicut omnes Abbates facere consueuerunt in visitationibus tam monialium, quam monachorum; qui tamen idcirco non adnumerantur scriptoribus.

Lupus Galecus, Hortensis quoque monasterij religiosus, regularis obseruantie zelosus, solitudinis & quietis monasticæ amicus, silentij tenacissimus, nec non & diuinarum litterarum scientiâ satis imbutus fuit. Hinc, cum Hortensi monasterio collata fuisset Ecclesia Sanctæ Mariæ de Montefinos (frequentibus miraculis illustris, quæ ad B. Virginis inuocationem ibidem in dies operatur Deus) ut pro maiori Virginis cultu, Prioratus ibidè ordinis nostri erigeretur, inter primos eò destinatus fuit Lupus noster, ubi diu etiam substitit, cum rarâ pietate, & populi concurrentis ædificatione. Scripsit

In Orationem Dominicam, Libellum, mole quidem exiguum, at spiritu eximium.

Chrysoströmus Henriquez in Phœnice reuiuiscente.

M.

M *Abilliotus, Monachus de Laneyo, in Piccardiâ, scripsit Insigne Chronicon, ab anno 1100. vsque ad annum 1450. Item, Historiam, monasterij sui. In quâ, multa habet curiosâ, ad statum Piccardiæ spectantia.*

Gg 2

Set

Seruantur omnia hæc M.S. in Laneyo.

Relatio Eximij & R. adm. Domini, Claudij Chalemot, supra sæpius citati.

Magdalenus Tulier, monachus Bellæ branchæ, pœta insignis, edidit anno 1646. Libellum quemdam anagrammatum, epigrammatum, & aliorum versuum, quem Reuerendissimo Domino Cisterciensi dedicauit. Relatio M. S. eiusdem.

S. Malachias, cognomento Omongair, nobili apud Hybernos familia exortus, Archiepiscopus Armachanus, & totius Hyberniæ Primas, nec non & summi Pontificis Legatus à latere, ordini Cisterciensi specialiter additus fuit, & in eodem, sanctissimo Patri Bernardo (præ cæteris) veræ charitatis fœdere coniunctissimus. Postquam dictum ordinem per vniuersam Hyberniam insigniter propagasset: Claram vallem, per occasionem, profectus, ibidem (vt semper optauerat) vitæ terminum inuenit. Obijt 2. Nouembris, licet festum eius solummodo colatur 5. eiusdem Mensis. Corpus eius magnifico cõditum Mausolæo in Claravalle quiescit, iuxta Mausolæum Sancti Bernardi. Porro sanctum hunc virum ante obitum assumpsisse habitum nostrum Cisterciensem, & in eodem obijisse, latè ostendunt historiographi ordinis nostri, Henriquez tomo 2. annal. ad annum 1148. Henriquez in Menologio, & alij apud eundem. Imò, vel ex eo clarè colligitur, quod lib. 5. cap. 3. vitæ Sancti Bernardi referat Gaufridus Claravallensis, ipsum S. Patrem sepelisse Malachiam in sua tunica, ipsius verò Malachiam tunicam sibi referuasse, vt diebus solemnioribus eadem vteretur; certum autem est, Sanctum Bernardum non fuisse vsum alia tunica, quam tunica Cisterciensi &c.

Scriptit verò Malachias, referente Seguino.

De communibus institutis, lib. 1.

De legibus calibratis, lib. 1.

De traditionibus antiquis, & nouis, lib. 1.

Epistolas plures ad D. Bernardum & alios.

Hæc Seguinus in bibliotheca, citans Balæum centuria 14. n. 85. & alios quosdam.

Addit Iacobus Watæus (lib. de episcopantibus Lageniæ, & monasterijs Cisterciensium in Hybernia) Malachiam nostrum, præter hoc scripsisse etiam vitam Sancti Cuthberti, ad Dauidem Regem Scotiæ.

Huic etiam adtribui solet Prophecia quedam de summis Pontificibus, vsque ad finem sæculi, quam edidit Arnoldus de Wion, lib. 2. ligni vitæ cap. 40. & Henriquez in Fasciculo, lib. 2. dist. 3. Extant quoque in peruetusto codice monasterij Elmonensis, versus duo, qui B. Malachia perhibentur fuisse familiares; scilicet:

Spernere mundum, spernere sese, spernere nullum,

Spernere se sperni: quatuor hæc bona sunt.

Vitam Malachiam fuscè & eleganter scripsit S. Bernardus, quæ passim extat cum cæteris eius operibus. Epitaphium quod eidem posuit, & adhuc in Claravalle perseuerat, exhibet Perillustri Dominus Manriquez supra, cap. 11.

Malachias Artry, natione Hybernus, ordinem Cisterciensem professus est in Hispaniâ, vnde postmodum (litteris & pietate haud vulgari-ter instructus) in patriam directus fuit, vbi hereticorum conuersioni graviter incubuit, scripsitque

Tractatum de monachis Cisterciensibus Hyberniæ, martyrio, aut alias vita sanctimoniam claris, quem M. S. misit in Flandriam, ad Dominum Ioannem vanden Velde, monachum Claromariscensem, fuitque postea vsui Chrysothomo Henriquez in Menologio suo. Scripsit etiam

Vitam Beati Thomæ Lombardi, religiosi Superatensis, natione Hyberni, quam penes se habuisse scribit Henriquez in Menologio, 4. Augusti. Vixit adhuc à paucis annis, nouique illum alias in monasterio nostro de Dunis, vbi aliquanto tempore nobis cohabitauit.

Malachias

Malachias, Campi Liliorum religiosus, ibidemque S. Theol. Professor, nouam meditatam editionem operum Sancti Bernardi, collegitque ex varijs Bibliothecis, quibus multa correxit, & etiam auxit, habebatque anno 1648. plusquam 5000. folia nunquam edita, prout mihi scripsit Perillustris & Eximius Dominus Caramuelius, litteris datis Pragæ 8. Februarij 1648.

Malachias de la Vega, Ordinis S. Bernardi, in Hispaniâ, scripsit Chronicon iudic. Castellæ. Citatur à Francisco de Ouedo, in epistolâ dedicationi præfixa tractatibus Theologicis 1. 2. diui Thomæ correspondentibus. Apud Caramuellem, in Theologiâ fundamentali l. fundamentamento 22. n. 466. fol. 202. editionis Francofurtensis, anni 1652.

Marcus de Villa alba, Montis Sion in Hispania religiosus, pietate & religione præcipuus, nec minus variarum disciplinarum scientia excultus; qui varijs ordinis functionibus tanta industria & prudentia perfunctus est, vt vniuersæ congregationi meruerit præfici: quo in munere, tanto virtutum & prudentiæ fulgore resplenduit, vt etiam intimum affectum Philippi II. Hispaniarum Regis sibi conciliauerit; qui Abbatiam Fiteriensem in Nauarra vtrò ei contulit: quam domum in vtròque statu, temporali & spiritali, ita promouit, vt nomen suum in æterna ibidem benedictione reliquit. Obijt summo omnium ætate, anno 1590. Cuius corpus, septimo post obitum anno (teste Henriquez in Phœnice) tam integrum & incorruptum inuentum fuit, ac si pridè solum tumulo illarum fuisset.

Lucubrationes eius extant sequentes:

In Isaiam Prophetam, libri decem.

Annotationes erudite in constitutiones congregationis Hispanice ordinis nostri.

Libere excusus est Salmanticæ, apud hæredes Marthiæ Gastij, anno 1584.

Epistola consolatoria ad Philippum II. Regem Hispaniarum, classe nauali, quam in Angliam miserat, dispersa, & vi ventorum disiecta.

Excusa Salmanticæ in 4. ann. Domini 1588.

Maria de Fruche, Abbatissa de Paraclito, propè Ambianum, conscripsit & edidit Libellum egregium, de regimine monialium, & Abbatissarum. Relatio Eximij Domini Claudij Chalemot.

Marinus, monachus Cisterciensis Italus, scripsit Sermones de Tempore, & de Sanctis, inter quos sunt quidam de Natiuitate B. Virginis. Syluester Maurolycus, maris oceani lib. 2. & Montalbus lib. 2. cap. 33.

Marquardus, monachus celeberrimi cœnobij de Waldsassen, in Bauariâ, diœcesis Ratisbonensis, eloquentiâ nobilis, apostolicâ doctrinâ insignis, princeps suæ ætatis Philosphorum, & poëta grauis (teste Guilielmo Eusegenio, in catalogo Doctorum orthodoxorum) edidit insignis opus, 3. concionum moralium, quod Otthoni Herbipolenti Episcopo inscripsit. Item alium librum, de doctrina euangelicâ.

Scripsit & tertium librum, ad Eberhardum de Molbach, Canonicum & Plebanum Ecclesiæ maioris Herbipolensis.

De vita contemplatiua. Quem librum absoluit anno 1360.

Marsilius Vasquez, Toletanus, S. Theologiæ Doctor excellens habitum Cisterciensem suscepit Romæ in monasterio SS. Vincentij & Anastasij ad aquas Saluias, anno 1579. professionem emisit Florentiæ in cœnobio Cistelli: philosophiam & theologiam diu docuit in nostris Tusciæ Prouinciæ monasterijs, ac postmodum etiam publicè, Florentiæ & Ferrariæ:

Fuit & theologus Archiepiscopi Florentini, ac sancti officij consultor nec non & theologus Ferdinandi primi, magni Etruriæ Ducis, & inter sui sæculi theologus summæ opinionis. Scripsit plura ac præclara opera, quibus luculen-

culentum doctrinæ ac ingenij sui specimen edidit. *Commentaria in Aristotelis philosophiam, tom. 8.*

In Ethica Aristotelis nobile Commentarium.

In summam diui Thomæ Aquinatis, tomos 10.

De Auxilijs, librum vnum, ad Clementem Papam VIII. Quem librum scripsit ad instantiam Hippolyti Massarini, Theologi clarissimi, & postea Episcopi Montis Pelusij, dum nimirum Romæ feruentissimè agitentur quæstiones de diuinis auxilijs, fuitque idem liber tunc laboranti Theologorum Senatui sub implicatissimis difficultatibus, magno vlui. Vide Vghellum Italiæ factæ, tom. 1. inter Episcopos montis Pelusij, fol. 1073. Obiit autem Marsilius, Florentiæ in monasterio Cistelli, Abbas titularis S. Luciæ, Diœcesis Florentinæ, anno 1611. Plura alia egregia opuscula de diuersis materijs, posteritati relinquens.

Martinus à Fonte, Hortensis monasterij religiosus, pius & doctus, ordinisq; sui amator tenerrius; ad cuius proinde illustrationem & conseruationem, conscripsit sequentes tractatus, Salmantica iunctim excusos anno 1586, apud Ioannem Fernandez.

De Officialibus monasterij, Sacrificio missæ, & horis canonicis.

De modo legendi horas Canonicas Dominicis diebus & ferijs totius anni.

De Sanctis, siue de modo legendi officium, in solennitatibus Sanctorum.

De signis, quibus monachi vti debent, in locis & horis silentij.

Obiit ipse anno salutis humanæ 1595, in monasterio Sancti Claudij, in Galetia.

Martinus Polonus, professione monachus Cisterciensis, dignitate Archiepiscopus Consentinus, in regno Neapolitano, & Pœnitentiarius Innocentij IV, Pontificis, scripsit Chronicon, quod Martinianum vocatur, à condito mundo vsque ad sua tempora in quo breuiter, res gestas Pontificum & Im-

peratorum persequitur vsque ad Honorium IV, qui sedere cepit ad annum 1285. fuit (iuxta Bellarminum de scriptoribus) vir simplex, qui ex simplicitate, multa fabulosa chronico suo inseruit, nominatim fabellam de Ioannâ Papisâ, quæ à Bellarmino, Baronio, alijsque plurimis orthodoxis scriptoribus, neruose confutata, & explorata est.

Confundunt nonnulli hunc Authorem cum alio Martino Polono, ordinis Prædicatorum (qui scripsisse legitur conciones de tempore & de Sanctis, ac quædam alia) sed diuerfos fuisse, benè ostendit Gaspar Iongelinus, in Purpurâ Sancti Bernardi, de Archiepiscopis Italiæ. Quamquam hic scriptor in eo etiam fallatur, quod Martinum nostrum obiisse dicat an. 1250. cum tamen Bellarminus loco citato asserat, illum produxisse chronicon suum vsque ad tempora Honorij IV, Pontificis. Id quod etiam (ante Bellarminum) tenuit Seguinus in Bibliothecâ sua Cisterciensia M. S. Vide de hoc Martino, etiam Arnoldum Wion, lib. 2. Ligni vitæ, Guilielmum Eisegrenium, Postseminum, Iacobum Græcum, & Montalbû lib. 2. cap. 31. Imò, hunc etiam fuisse Cisterciensem, dilectis etiam verbis asserit Polydorus Virgilius de Inuentoribus, lib. 4. c. 7. vbi ait: *Et Franciscus Zabarellas, ex testimonio Martini Cisterciensis historici, qui Innocentio IV, Pontifici aequalis fuit, &c.* Martini huius chronicon impressum fuit Antuerpiæ, anno 1574. cum annotationibus Petri Suffridi. Prodiit etiam gallicè Parisijs, in folio, per Antonium Verard, vt scribit Ant. du Verdier, in suâ Bibliotheca gallicâ. Reperitur & manuscriptum Louanij, in Valle Sancti Martini, & apud PP. Societatis Iesu; Antuerpiæ, in Bibliothecâ publicâ; Brugis, apud Oliuerium Tredium; Et Tornaci, in Bibliothecâ Ecclesiæ Cathedralis, in duobus exemplaribus; vbi etiam extat gallicè, cum continuatione quadam vsque ad annum 1342. Reperitur

ritur etiam Parisijs apud Gabrielem Manderum in membranis exaratum, valdè diuersum ab impresso, in quo nulla fit mentio Ioannæ Papiffæ, teste Labbæo in Bibliotheca noua, supplem. 5.

Martinus Scotus, ordinis Cisterciensis, doctrinâ & vitæ sanctimonia clarus (apud Ant. Sanderum in bibliotheca M. S. Belgica) *inscribitur* auctor cuiusdam *chronici*, quod habetur in antiquo M. S. codice monasterij Vallis Sancti Martini, Louanij. Credo tamen hunc esse eundem cum præcedente *Martino Polono*, qui ab aliquibus cognominatur *Polonus*; ab alijs *Scotus*, à patris scilicet, aut à cognomine. Certè, Henricus in Menologio 8. Augusti, eundem esse supponit; prout etiam faciunt, Iacobus Philippus Bergomensis, in supplemento suo, lib. 3. & Hermannus Schedel, in suo Registro totius orbis, ubi illum specialiter vocat, *Martinum Scotum, ordinis Cisterciensis religiosum*, asseritque fuisse virum magnæ doctrinæ, & singularis vitæ, & scripsisse historiam, quam Martinianam vocant, &c. Vide Menologium loco citato & Demsterum, qui contendit hunc esse diuersum à priore.

Porro Philippus Seguinus suprâ, huic etiam Martino nostro adtribuit opera sequentia:

Tabulas super totum Decretum, quæ communiter vocantur, margarita decreti,

Chronicon Imperatorum.

Sermonum de tempore, librum vnum.

Sermonum de Sanctis, librum vnum.

De diuersis miraculis, lib. vnum.

Et alia plura. Verum, vtrum hæc omnia, vel saltem pro parte, non sint Martini Poloni Archiepiscopi Gnesnensis in Polonia, ordinis Sancti Dominici, plurimum dubito, maxime quia nullos alios auctores legi, qui hæc opera nostro Martino tribuant. Quare veritas penes Seguinum sit, scriptorem alias satis exactum, & veridicum,

Martinus de Vargas, natus in regio Castellæ,

ciuitate Xerez de la Frontera, Juris vtriusque Baccalaureus in iuuentute creatus, habitum religionis nostræ assumpsit in monasterio de Petra apud Celtiberos; ubi tam in litteris, quam pietate, tantum profecit, vt ad Academiam transfusus, etiam S. Theologiæ doctoralem Lauream meruerit: Postmodum autem primorum Patrum Ordinis nostri rigorem æmulatus, associatis sibi aliquot eiusdem zeli religiosi, auctoritate Pontificia, cœnobium Montis Sion prope Toletum fundauit, ubi & fundamenta iecit celeberrimæ congregationis regularis obseruantia, ordinis nostri, quæ modò per Castellam, aliaque vicina regna latè extensa, plurimos in dies viros doctrina & sanctitate celeberrimos producere non cessat.

Scripsit autem Martinus, huius congregationis Leges, seu constitutiones, quæ à Martino Papa V. anno 1425. approbata, etiamnum sanctè obseruantur. Videatur Barnabas de Montalbo, tomo 1. *chronicorum*, lib. 5. cap. 42. ubi huius Martini vitam fusè describit. Vide & Chrysoctomum Henriquez in Menologio, 6. Aprilis.

Matthæus Monachus Aula Regia, iuxta Pragam Bohemiæ Metropolim, vir in disputando subtilis, & acris, cum Ioanne Hussio Pragensi hæresiaracha sæpe congressus, eum cum orationibus sectatoribus suis frequenter confudit; quo facto eisdem ita exacerbauit, vt vnanimiter in mortem eius conspirarent. Sed hic furori illorum cedens, in Germaniam ad monasterium Veteris Cellæ se contulit, in quo reliquum vitæ peregit; fratres assidua sacrarum scripturarum lectione instruendo.

Scripsit Lectionem scholasticam in omnes psalmos satis laudandam, teste Sixto Senensi in bibliotheca sacra.

Commentaria item docta in magistrum Sententiarum.

Commentaria in Euangelium Sancti Matthæi. Et in hymnos Ecclesiasticos.

Guil-

Guillelmus Eilegreinius lib. de Doctoribus orthodoxis, de hoc Matthæo agens, scribit illum fuisse oratorem facundum & theologum exercitatissimum, atque alia adhuc quædam reliquisse ingenij sui monumenta, Ecclesia profutura.

De eodem etiam scripserunt Possuinus in apparatu sacro, Gesnerus & Draudius in bibliothecis suis, & Balhazar Wertius in appendice ad librum Trithemij de scriptoribus. Claruit circa annum 1415.

Matthæus, monachus ordinis Cisterciensis, S. Theol. Doctor, perhibetur quoque scripsisse *In Magistrum Sententiarum*, & (secundum Draudium in bibliotheca sua vniuersali) *Lecturas in quinquagenas psalmorum*. Crediderim ego hunc esse eundem cum præcedenti: Possuinus tamen & Eilegreinius, locis citatis, diuersum fuisse scribunt; quorum vltimus, hunc etiam vocat, *Virum eloquentia multarum rerum peritia, & mirabili ingenij flumine præstantissimum, theologum absolutissimum*. Afferitur autem vixisse anno 1515. centum feliciter annis post Matthæum Aulæ Regiæ.

Matthæus Haneus, vulgò *Oheny*, natione Hybernus, monachus Cisterciensis, cœnobij Sanctæ Crucis in Hybernia, & postea Archiepiscopus Cassellensis, ac Legatus Pontificius; scripsit *Vitam Sancti Eadberti, Lindisfarnensis Episcopi*. Item, *Epistolas plures ad Celestinum Papam III. Innocentium III. Et alia nonnulla, eximia pietatis & eruditionis opuscula*, quibus tamē iniuria temporis nos priuauit. Ita Wareus, lib. de Scriptoribus Hyberniæ, qui addit, illum obiisse, meritis clarū, & miraculis illustrem, ann. 1206. Verba eius sunt, lib. de Episcopatibus, &c. An. Domini 1206. *Matthæus Archiepiscopus Cassiliensis, totius Hyberniæ Legatus, Vir præ cæteris Hyberniensibus sapientissimus, & religiosissimus, post Ecclesiarum foundationum, post victoriam de antiquo hoste, in multis miraculis habitum, in monasterio de sancta Cruce (in agro Tipperariensi, spontanea voluntate, uniuersa pompa sæculi sprete, felicis si-*

mè quieuit. Sic liber Inisfallonsis cœnobij, ad eundem annum. Hactenus ille. Porro, B. Eadbertus (cuius vitam scripsit Matthæus noster) Ebenanus natus, postquam multos annos sub Eata, & Bosillo Abbatibus, in cœnobio Melrosensi transegerat, in Episcopum consecratus est Lindisfarnensem, anno DCXIV, ac in Sanctorum postea numerum relatus. Hæc etiam omnia Wareus. Vide & Angelum Manriquez, to. 3. Annalium Cisterc. ad annum 1206. cap. 4. n. 6. & 7.

Matthæus Pillard, Warnestoniensis, Flander, monachus Cœnobij nostri Dunensis, S. Theol. Doctor Romanus primum Belli prati in Lotharingia Abbas; dein Mortui Maris in Normannia, & Procurator ordinis in curia Romana: ac tandem anno 1405. (authoritate summi Pontificis) Clarævallis creatus Abbas 36. Vir fuit doctrinā & eloquentia celeberrimus, ideoque & anno 1416. Gallicanæ Ecclesiæ Ambaliator (vt loquitur chronicon,) in generali Concilio Constantiensi ordinatus Doctoris Theol. gradum Romæ suscepit, dum ibidem Procurator esset Ordinis.

Scripsit *Librum, quem intitulauit, Speculum exaltationis, & depressionis ordinis Cisterciensis*. Qui liber varia iudicia subiit. In illum sanè acriter inuehitur Author libri, *de prospero & aduerso statu ordinis*; vt supra diximus. Habeo exemplar eiusdem penes me transcriptum ad peruetustum exemplar *Veteris Montis* iuxta Coloniam: Reperitur etiam in Claraualle Dunis, & in pluribus alijs cœnobijs.

Descripsit etiam fusè, reditus omnes à diuersis Regibus & Principibus assignatos, proferendis oneribus & expensis necessariis, tempore capituli generalis: adiungens singularum donationum instrumenta. Habetur etiam in Claraualle, Dunis, in Veteri Monte, & alibi. Obiit Matthæus anno 1428. 5. Augusti, Cuius sepulchrum vidi alias in Claustro Clarævallis, antè capitulum.

Matthæus

Matthias Agricicus, Græcè, Latinèque eleganter eruditus, iuris utriusque Licentiatas, multis laborationibus clarus sacerdos, postquam Coloniae Agrippinæ diu docuisset, vitæ solitariae desiderio tactus, Hemmentodenſe Treuirensis Diœcesis monasterium petiit, ubi reliquum vitæ peregit, religiosum indutus habitum, ut quidam referunt, licet alij velint mansisse solummodo oblatum, seu donatum, quod parum refert. Non neglexi tamen etiam huius rei veritatem litteris inuestigare, at eam assequi non potui. Scripsit autem Matthias carmine, *Opus insignis, & amplum, sub hoc titulo: Monasterij Hemmentodenſis antiquitatum monumenta.* In quo (inter alia) continentur vitæ diuersorum monachorum & conuersorum, qui in dicto monasterio sanctitate illustres floruerunt, nominatim *Vita beati David, discipuli S. Bernardi, & postea religiosi Hemmentodenſis.* Extrat hoc opus M. S. in Hemmentode. Vita autem hæc beati Davidis, legitur etiam oratione soluta, latinè & gallicè impressa, ut supra notauimus, verbo, *Hemmentodenſis monachi anonymi, &c.* Floruit Agricicus circa ann. 1570.

Matthias Lamberti, Tudiniensis, Prior Alnensis monasterij, scripsit Gallicè *Commentarium regulam S. Benedicti*, editum Leodij typis Henrici Houij, anno 1596. Item, *tractatum de periculo conuersationis virorum cum mulieribus*: ibidem.

Matthias à Malmundario, Abbas Aureæ vallis, in Ducatu Luxemburgico, vir in litteris tam sacris, quam humanioribus, nobiliter eruditus, stylograui conscripsit *Historiam Comitum Chinenſium (Chyni)*. Quod opus, non sine historicorum iniuria M. S. in Aurea valle premitur. Obijt anno 1555.

Mauricius Somersætu, natione Anglus, professione monachus monasterij Fordensis, Oxoniæ liberalibus artibus operam dedit (teste Lelandi *Bibliothec. Ord. Cist.*)

do, & post annos plures in studijs vtiliter illic collocatos, ad contrates suos reuersus, talentum quod acceperat, liberaliter erogauit docuitque prædicerat, ad communem omnium vtilitatem. Valuit autem oratione tum soluta, tum vincata, iucunda plerumque miscens serijs, quo erat ingenio. Virtutum & eruditionis intuitu, electus fuit in Abbatem Fontanenſem; quam prouinciam sibi impositam, cum honore, & dignitate sustinuit. Tandem tamen quietis & studiorum magis quam honorum cupidus (ut inquit Hugo Kirchoſtallensis) curam relinquit Thoraldo monacho, de quo inferius. Quæ scripsit, pleraque Reginaldo Episcopo Bathoniensi dicauit; inter quæ referuntur à Piræo, & Chrysoſtomo Henriquez.

De schemate Pontificali, lib. 1.

Epigrammatum, & aliorum carminum, lib. 1.

Et alia nonnulla. Vixit anno 1193. regnante apud Anglos, sed militante apud Syros. Richardo 1. Vide de hoc etiam Harpffeldium, historiæ Anglicanæ, sæculo 12. cap. 30. circa finem.

B. Mechtildis Virgo, quam Barnabas de Montalbo tomo 1. chronicorum, lib. 2. cap. 40. & Henriquez in Menologio, monialem scribunt fuisse Cistercienslem; Virgo fuit plurimis celestibus visionibus, & spiritualibus gratijs à Deo præuenta, quas ipsamet scripto mandauit, lingua vulgari, quæ postmodum in Latinam translata, & in 5. libros distributa, impressæ fuerunt Parisijs anno 1513. typis Henrici Stephani, in libro de tribus Viris, & tribus spiritualibus Virginibus, edito operâ & studio Iacobi Fabri, S. Theologiæ Doctoris; qui tamen in epistola dedicatoriâ, specialiter notat, interpretem Latinum non bene fuisse assecutum spiritum Virginis, & interdum nonnulla de suo admiscuisse.

Idem libri postea in gallicum idioma conuersi ex latino, per Iacobum Fellage theologum

Hh

nupe

nuper anno 1625. prodierunt iterum Parisijs typis Micahælis Solly.

In quo tamen opere, scribitur Mechtildis, siue Mathildis hæc fuisse monialis ordinis S. Benedicti, in monasterio de Helfede, in Islebio, Comitatus Mansfeldensis, ibidemque floruisse anno 1300. Id quod etiam asserit Miræus, libro de Scriptoribus ecclesiasticis, cap. 466. secutus Balthazarum Werlinum Colinariensem, qui in appendice ad librum Ioannis Trithemij, de scriptoribus, idiplum iam antea scripserat. Quia tamen nec hic, nec alij iam citati, opinionem suam vlla (saltem probabili) ratione, aut alicuius antiqui scriptoris autoritate stabiliunt; indicavi nullatenus à Monralbo, & Henriquez esse recedendum donec certius aliquid in contrarium adferatur; maximè, cum etiam ipse Iacobus Faber, vir doctissimus, & Werlino multò celebrior, scribat, se arbitrari, Mechtildem hanc fuisse ordinis S. Bernardi siue Cisterciensis, & intellexisse ex Beato Rhenano, illam habitasse non in Comitatu Mansfeldico, sed circa montes Rherios, versus Heluetios. Proferam in curiosi Lectoris gratiam, propria authoris verba, desumpta ex epistola ipsius ad Machardum de Hartstein, Moguntinensis Ecclesiæ Canonicum, &c. præfixa libro prænominato, de tribus Viris, & tribus spiritualibus Virginibus; Mechtildu, inquit, quæ fuerit, facta diligenti, multaq; indagine, nequaquam adhuc agnoscere vacui, quanam ea fuerit, cuius religionis, & in quo cœnobio diuersata. Scripsit tamen ad me Beatus Renanus, quem super ea, 70 epistolis consulueram, intellexisse se, eam fuisse Germanam, & circa Montes Rherios habitasse, vergendo ad Heluetios, vnamque de filiabus alicuius Comitum fuisse, atque in illis locis coli memoriam eius, & sacrum obtinere sacellum. Arbitror, eam ordinis Beati Bernardi fuisse. Hæc faber. Cuius opinionem plurimum confirmat codex antiquus manu-scriptus bibliothecæ cœnobij Contendonciani, in Braban-

tiâ, in quo continetur insigne compendium librorum spiritualis gratiæ B. Mechtildis, sub hac inscriptione: *Excerpta ex libro venerabilis Mechtildis Virginis, ordinis Cisterciensis.* Incipit: *Ancilla Christi moris erat.* &c. Vide ad finem catalogi librorum eundem cœnobij, littera V. apud Ant. Sanderum parte 2. bibliothecæ belgicæ M.S. Accedit quod eadem Virgo in scriptis suis, nullum ordinem ita commendet & extollat, ac ordinem Cisterciensem. Vide caput 57. lib. 1. Spiritualis gratiæ. Porro, Ferdinandus de Castillo, (apud Montalbum supra, cap. 41.) mentionem facit cuiusdam Sanctæ Mechtildis, quæ vidit Sanctum Thomam de Aquino, & fratrem Albertum ante thronum Dei, & multos Angelos qui eos comitabantur. Verum, utrum hæc Mechtildis eadem sit cum præmissa, non ausim diffinire. Certè Montalbus eandem videtur existimasse; Henriquez vero diuersam. Vnde Menologio suo adscripsit duas huius nominis moniales Cistercienses, priore 25. Februarij, posteriorem 2. Decembris.

B. Melchias religiosus Claravallensis. Sancto Bernardo ob exactam religionis obseruantiam, & vitæ sanctitatem admodum charus, natione fuit Scotus, & doctrina celebris, ut patet ex Libro quem scripsit;

De legitimâ Petri Cathedra, contra schismaticos, teste Demistero in historiâ ecclesiasticâ gentis Scotorum, verbo N. n. 870. apud Ludouicum Iacob Carmelitam, in Bibliothecâ Pontificâ Lugduni edita anno 1643. lib. 2. Vbi asserit quoque obiisse Melchiam hunc in Claravalle, anno 1120. Andreas du Saussay illum supplemento Martylogij gallicani adscripsit, ad 17. Nouembris his verbis: Ipsomet die, apud Claravallem Sancti Melchias monachi, socij Sancti Bernardi. Existimo autem huius Melchias esse vitam, quam Sanctus Bernardus dicitur

dicitur scripsisse, & extrare M. S. Cantabrigiæ, in Bibliotheca Sancti Benedicti, volumine 363. n. 2. non autem Melchiadis Papæ, ut vult eiratus Author Bibliothecæ Pontificiæ, supra. Addit Demsterus (etiam supra) Gentem Scotticam non tulisse sanctiorē hoc Melchiade. De eodem etiam agit Hector Boëtius, lib. 12. hist. Scotorum, pag. 264.

Michæl Aparicius, religiosus & postmodum Abbas dignissimus monasterij de Veruela, in Hispania; vir fuit pietati & studijs impensè deditus, qui plura non contemnenda reliquit doctrinæ suæ monumenta, quæ tamen adhuc manuscripta in cœnobij bibliotheca latent. Præ cæteris autem commendari solet, tanquam luce dignissima *Summa quædam de Sacramentis*. Henriquez in Phœnice, & Montalbus hist. parte 2. lib. 2. cap. 33.

Michael Guerra, religionem amplexus in monasterio Saltus noualis, eandem nominis sui perpetuitate honorare conatus fuit, conscripso insigni libro.

Demodo adiuuandi moribundos. Quem edidit Vallisoleri anno 1604. in 40.

Michael Perez de Heredia natione Hispanum patria Aragonensis, è Darocâ ciuitate oriundus, vir multæ experientiæ, & eruditionis solidæ, habitum ordinis assumpsit in Vallis Paradysi, Hispaniæ monasterio, cui postea Abbas præfuit, magna pietatis & prudentiæ laude. Fuit theologus solidus, & concionator excellens, ut sufficienter probant conciones eius typis excusæ scilicet.

Quadragesimalium concionum, liber vnus, in 40. apud Viduam de Cusio, anno 1613. Et *Concionum de Sanctis, tomus alter*, in 40. Salmanticæ apud Ant. Ramirez anno 1609. Edidit etiam, *Librum insignem de fuga, & Virgini in Egyptum*, Madridi anno 1615. in 80. & *Cæsar-Augustæ*, anno 1615. Florebat adhuc anno 1626. Henriquez in

Phœnice reuiuifcente, Et Hippolitus Maracius, in Bibliothecâ Marianâ.

Michael Schnabel, Austriacus, religiosus & Abbas Sanctæ Crucis in Austriâ, S. Theologiæ Doctor, & ordinis Cisterciensis per Austriacas driones, Austriam, Stiriam, Carinthiam, &c. Commissarius generalis; vir non minus religionis zelo feruens, quam doctrinæ splendore clarissimus, scripsit *Historiam sui monasterij exaltissimam*, in qua plurima habentur singularia, de Marchionibus & Archiducibus Austriæ, aliisque familiis nobilibus eiusdem patriæ. Scripsit & *historias plurimorum aliorum monasteriorum ordinis Cisterciensis in iam dictis ditionibus suæ commissionis existentium* quas postea Coloniam transmisit Gaspari Longelino, qui eadem anno 1640. ibidem publicauit, in notitia Abbatiarum ordinis Cisterciensis. Porro maiora ab ingenio, & doctrina viri huius expectantur. Intellego illum adhuc videre hoc anno 1649. Cæterum, abundat etiam nunc hoc S. Crucis monasterium viris doctis, & in omni scientia exercitatis, quorum ibidem præclaræ latent Lucubrations manuscriptæ, quarum noticiam bellorum turbines nobis impediuerunt.

Michael Smalsfeldius, monachus Cisterciensis Anglus in Bellenfi South sexi cœnobio; vir cui pietas & eruditio famam clarissimam conciliauerunt, quam ut posteris etiam testatam faceret, opus quoddam edidit, argumentis plurimum pietatis, tum doctrinæ refectam, ut Lelandus testatur. Operi titulus fuit: *Christiana doctrina summa*.

Quid aliud scripserit, in obscuro est, ut etiam, quo anno vixerit Author. Pitæus in appendice ad librum suum de scriptoribus Angliæ, centuria 3. nu. 50.

Monachi cuiusdam anonymi ordinis nostri, Tractatus de vita Christi, metricè, cum aliis multo carminibus de diuersis materiis artificiose confectis. Ac

Tractatus de 6. mundi aetatibus, quem Author Veridicum inscripsit, extant M. S. in monasterio nostro de Dunis.

Monachi alterius, explicatio hymnorum, ordinis Cisterciensis, extat in Villario.

Monachus item anonymus ordinis nostri, scripsit (attestante Seguinus in bibliotheca) librum de Spiritu & Anima, quem nonnulli S. Augustino adscribunt, ut videre est apud S. Thomam, opusculo 72. Hac totidem verbis Seguinus supra, littera M. numero 5. penes quem huius assertionis fidem relinquo, qui nullum alium pro se citat Authorem.

Monachus anonymus 4. scripsit librum de arte conscribendi epistolas secundum formam ordinis Cisterciensis, cuius initium est. Cum viderimus varios modos, &c. Reperitur in bibliotheca Caroli loci. Seguinus supra, num. 13.

Monachus S. Anonymus, Scripsit in 4. libros Sententiarum. Quod opus Bunderius reperit apud Minores Slulentes. Libri 1. hoc erat initium: Quoniam secundum doctrinam Philosophorum (vel, Hylarij, &c. non enim legere potui) 2. hoc: Circa primum 2. quaro, utrum quaecunque entitas finita sit. 3. Circa 3. librum sententiarum, quaro, utrum mors Christi, vel Incarnatio, &c. 4. Quia dictum est in collatione, quod Sacramenta &c.

Monachus anonymus 6. ut (apparet Belga) scripsit vitam Beatae Idae de Levis, monialis Cisterciensis in Rameia, Brabantia monasterio, miraculis & spiritu prophetico clara. Extat impressa opera Chrysostomi Henriquez, in libro cui titulus: Quinque prudentes virgines ordinis Cisterciensis. Edidit eandem etiam gallice Ioannes d' Assigny, tomo 2. de vitis personarum illustrium ordinis nostri.

Monachus Hybernus, ordinis nostri, anonymus scripsit vitam Beati Gelassij, Abbatis eiusdem ordinis, sanctitate illustris; qui obiit anno Domini 1570. Vita haec à monachis ordinis nostri in Hybernia adhuc servatur, cuius compendium

indè transmissum fuit Chrysostomo Henriquez, ut ipse refert in Menologio Cisterciensi, 10. Martij, quo die memoriam Beati Gelassij recolat.

Alius eiusdem insulae monachus, scripsit vitam admirabilem Beati Marnochij, monachi sanctissimi, qui requiescit in cenobio Beatae Mariae iuxta Dublinum. Servatur etiamnum à Monachis ordinis nostri Hyberniae, ex qua plura fragmenta aliis sibi transmissa fuisse à R. Patre Malachia Atry, testatur Henriquez in Menologio 30. Decembris.

Monialis quadam (cuius nomen ignoratur) ord. Cisterciensis & (ut apparet) Flandro belgica, scripsit teutonice Opusculum quoddam constantinensis sermonibus, & visionibus, in quibus plurima factus mirabilia de seipsa narrat. Quod opusculum postea latinitate eleganti reddidit quidam Wilhelmus Prior, Affligemienensis, ut scribit Henricus Gandauensis, lib. de scriptoribus, cap. 57. apud Miræum in bibliotheca ecclesiastica.

Idem Wilhelmus, vitam Beatae Lutgardis, monialis ordinis Cisterciensis à Thoma Cantipratanus Latine conscripserat, conuertit in teutonice rhythmicè, duobus sibi semper rhythmis consonantibus. Idem qui supra, loco citato. Vide etiam Valerium Andream in bibliotheca Belgica, verbo, Guilielmus Affligemienensis; ubi asserit, dictos sermones & visiones asservari solitos Affligemij, Guilielmum vero Horville circa annum 1300. 1710. in do-

Morimundenses Belgiosi anonymi plurimi diversa egregia opera posteritati reliquerunt, quae non sine magna ordinis iniuria ibidem tunc & blattis relinquuntur.

Vnus illorum scripsit super Exodum, cum expositionibus interlinealibus mysticis, & glossis marginalibus.

Alij duo scripserunt super psalmos.

Tres diuersi super Cantica Canticorum.

Quorum 1. simpliciter ea exponit: 2. expositione iuxta addit constructiones interlineales, & glossas marginales. 3. more concionatorio, seu per conciones, Cantica haec exponit.

Alius item anonymus, eiusdem cenobij religiosus, vir longè doctissimus, scripto reliquit, Expositiones per egregias, & interpretationes in omnes epistolas Sancti Pauli, quarum textum ad eum fuisse elucidauit, ut commentatores citati in biblijs, quae dicuntur magna, Parisijs excusa, & 5. tomis distincta, anno 1643. huius anonymi amantissimos merito dici possent. Complectitur enim hic anonymus, non solum omnes & singulas expositiones dictorum commentatorum, sed insuper alias non minus doctas. At, quod dolendum est, vnus aut alter quaternio in praedicto commentario desideratur.

Expositionibus his adiecit idem Author, Distinctionum singulare rerum ac verborum obscuriorum, quo possit textus sacrae scripturae clarius elucidari.

Alius rursus anonymus, reliquit Commentaria perpetua in 4. libros Magistri Sententiarum.

Quatuor diuersi scripserunt Summas quasdam theologiae moralis, & catecheticas. Quarum 2. inscribitur: Summa de casibus conscientiae. Eius tituli ad me non sunt missi.

2. Tractat. De Articulis fidei, de 7. petitionibus orationis Dominicae, de 10. praeceptis Decalogi, de 7. Sacramentis, de 7. virtutibus, de 7. donis Spiritus Sancti, de 8. beatitudinibus, & de 7. vitijs 3. de virtutibus theologiae, de peccatis & distinctione peccatorum; de iustificatione impij, de passionibus animae, & multis alijs.

4. Summa, amplissima est, continetque tractatus, seu distinctiones sequentes: De antichristo, de creatione, de primo homine, de libero arbitrio, de statu hominis, de miseria, de Ecclesia, de Legibus antiquis & nouis, de Incarnatione, de Aduentu, de Natiuitate Domini, de Circumcisione, de Apparitione, de Puri-

ficacione, de Quadragesima, de Ramis palmarum, de Coena Domini, de Passione Domini, de Resurrectione, de Ascensione, de Spiritu Sancto, de sancto Ioanne, Petro, Paulo, & Magdalena; de ortu, & Assumptione BB. Virginis, de omnibus Sanctis, de SS. Benedicto & Bernardo, de Apostolo, Martyribus, Confessoribus, & Virginitate, de 4. virtutibus, scilicet humilitate, obedientia, patientia, & oratione, de Visitatione monasteriorum & Ecclesiarum, de Praelatis & subditis, de Curatis, de Saccularibus, de Audientibus confessiones, de Confessione, de Penitentia, & Penitentibus, de 7. Peccatis capitalibus, de Vitijs lingua, de desperatione, de sensibus, Visu, Auditu, gustu, Olfactu, & Tactu; de Sodomia, de Rapina, de Simonia, de Furto; de Voto, de Testimonio, de Veritate, de Misericordia, de Gratia, de Maledictione, de Absolutione, de Communione, de donis Spiritus Sancti, de Trinitate, de Visione Dei, de diuitibus & pauperibus, de Eleemosyna, & Ieiunio, de Somnijs, de Anima; de Terra promissionis, de Oblatione, de Tenebris, de poenis Inferni, de die iudicij, de Signis precedentibus diem iudicij, de Scientia, de Haeresi, de Synagoga, de Prauaricatione, de Praedestinatione, de Coniugio, de Adulterio, de Fornicatione, de Pradicatoribus, de Baptismo, de Opinionibus, de Homicidio, de Iure iurando, de Mendacio, de Timore, de Terminis, de Scandalo, de Elementis, de Planetis, de Originali peccato.

Anonymi eiusdem Morimundensis monasterij octo diuersi scripserunt conciones.

1. Scripsit sermones de Aduentu de Natiuitate Domini, & aliquot Sanctis.

2. De Aduentu, de Dominicis post Epiphaniam, & de Quadragesima.

3. De Aduentu, de Quadragesima, de Purificatione, & Assumptione BB. Virginis & Sanctis aliquot.

4. De Aduentu Domini, de Epiphania, & Dominicis post Epiphaniam, & Dominicis Quadragesima.

5. De Natiuitate Domini, de Quadragesima & Paschate.

6. Scripsit *Sermones septuaginta quinque, de com-
muni Sanctorum.*

7. & 8. Scripserunt *Sermones de diuersis ma-
terijs.*

Quatuor denique alij, scripserunt *Ascetica.*

1. Scripsit *in signum librum de Laudibus BB. Virgi-
nis*, collectum ex diuersis Sanctis Patribus, &
Ecclesie Doctoribus, praesertim S. Bernardo,
& Odone Morimundensi, qui praeter caeteris in
eodem opere sapissimè citatur. Librum intitu-
lauit Author, *Mariale*, seu, *librum salutiferum*,
&c.

2. Scripsit *librum, de Laude Dei in Sanctis. Quem*
in duas partes diuidit. In 1. exponit Laudes San-
ctorum generaliter. In 2. exponit Laudes eorum
specialiter, qui fuerunt ante Legem, vique ad
Moysen.

3. Discurret, *De aduentu Domini nostri Iesu*
Christi.

4. In signum scripsit *dialogum duorum mona-
chorum, scilicet Cluniacensis, & Cisterciensis.*

Hæc omnia totidem verbis Reuerendissi-
mus & Eximus Dominus Morimundensis Ab-
bas, in serie scriptorum sui monasterij, quam
28. Ianuarij, anni 1648. ex Morimundo mihi
transmisit. Caeteros in eadem serie relatos, Le-
ctor suis locis reperiet.

N.

Natalis Theolocensis. vid. Nicolaus Theo-
locensis.

S. Nerusus, 2. Abbas Kilosensis, in Scotiâ, de
quo in Scoti-chronico, lib. 8. cap. 27. & ex eo,
Demsterus, lib. 14. fol. 5. & 6. S. Nerusus Monachus
Meirosensis, Abbas celebris Canobij de Killos, ordine 2.
succesit S. Anselmo Scoto, qui primus loci regimen mo-
deratus, vir monastica vita addictus, & disciplina Re-
ligiosa, vltra quam dici potest studiosior. Et paulò in-
ferius: *Creatur Abbas, anno 1174. Idem, lib. 12. fol.*

491. demiraculis eiusdem, refert illum duos
viatores ad loca Scotiæ sanctiora peregrinan-
tes, & in viâ occisos, ad vitam reuocasse, vt con-
fiteri, & sacram synaxim percipere possent.
Quo factum fuit, vt passim pro singulari Pere-
grinorum Aduocato per vniuersam Scotiam
coleretur, quamdiu non peregrinum ab eccle-
siâ Regnum Scotiæ, Sanctorum merita, & pietas
ad Deum preces venerabatur. Scripsit & echnit
Sanctus Nerusus, *Librum, de legibus claustrij. T. the*
Demster, supra. Obijt verò cum tantâ Sancti-
tatis opinione, vt ab vniuersa Scotia solenniari-
niuersaria festiuitate coleretur, die 14. Aprilis,
dum res Catholicorum ibi starent. Vide etiam
Manriquez, tom. 3. supra, ad annum 1174. cap.
4. nu. 9. & 10.

Nicolaus de Aldenarda, religiosus B. Mariæ de
Dunis, circa annum 1470. Parisijs in S. Bernar-
di collegio, rarissima eloquentiæ fama, floruit,
vbi etiam publicauit *Librum variarum orationum*,
quas diuersis temporibus ibidem habuerat: qui cum
in signi virorum doctissimorum plausu excep-
tus, auctori suo magnam eloquentiæ famam
conciliauit. Inter quos nihilominus plausus, ip-
se tantæ fuit humilitatis, tantusque religiøse
obseruantie & solitudinis amator, vt à Flan-
driæ Comite in Confessarium postulatus, fun-
ctionem quantumuis honorificam humanissi-
mè declinauerit. Obijt in monasterio nostro
de Dunis, anno ætatis suæ centesimo quinto.
Antiqua monumenta domus nostræ, & ex ijs
Adrianus Melsdach in chronico Dunensi.

Nicolaus d'Ancona, monachus Cisterciensis
Italus, scripsit *Volumen concionum de Beata Vir-
gine.* Syluester Maurolycus maris oceani lib. 2.
& Barnabas de Montalbo parte 1. lib. 2.
cap. 33.

Nicolaus Anglicus, ordinis Cisterciensis, scrip-
sit *Postillam super Lucam.* Maurolycus ibidem.

Nicolaus Baccetiis natione Italus, patria fuit
Floren-